

La Veu de Tortosa

SETMANARI REGIONALISTE

Any 2.^{on}

Tortosa, 8 Abril de 1900

Núm. 19

DIUMENGE DE RAMS

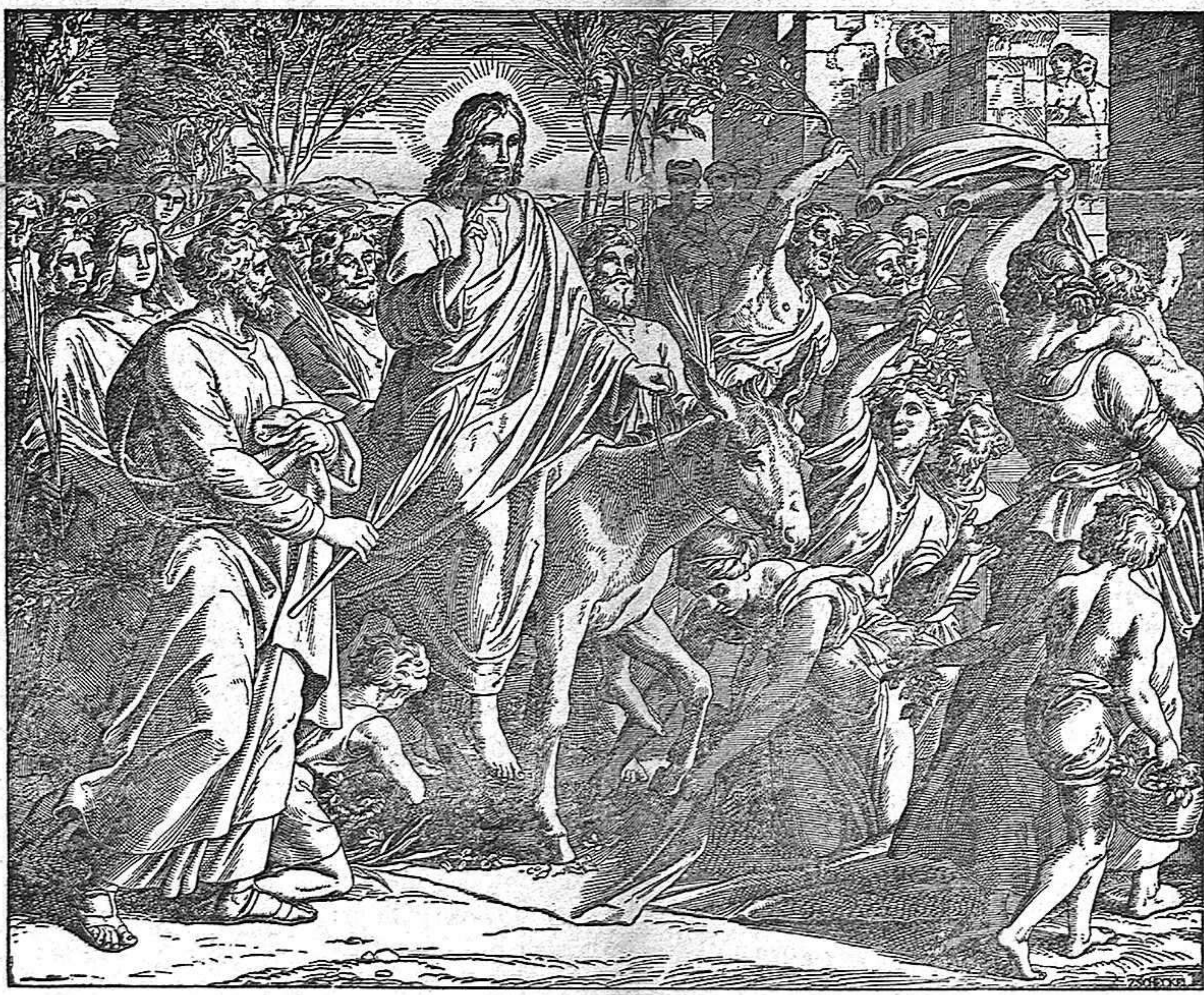
Benehit siga aquell que vé en nom del Senyor... *Hosanna in excelsis!* Avuy es un dia benavirat pera 'l mon cristiá; dia que recorda les joyoses aclamacions, la gatzara y regositj, dia primer de la Setmana Santa pera 'ls pobles catòlics, en lo que Nostre Senyor Jesuchrist entrá d' un modo triomfal á Jerusalem.

L' apretada multitut se mou; corren d' una banda á l' altra les mares ab sos fillets, y 'ls baylets s' adelanten, plens

un poble viu, arrebatat per l' entusiasme, famolench de fortes emocións? ¿Com pot ningú confiar en aytals obsequis, ni fiar la sort d' una causa, aixís sia la mes santa y llegítima, á n' aqueixos mohiments febrosos de les multituts, avuy atentes, joyoses y entussiasmades lo mateix en los carrers y en les plasses que 'n l' atri del Temple y en los esglahons del Santuari.

Senyals son aquestes reflexions de lo que ha de succehir, després de les festes sorolloses á que 'l poble s' entrega y será trist desentllás lo que ve anunciat d' edat en edat y de segle en segle en

De totes maneres, avuy lo mon se fá tributari de Jesuchrist: á n' ell s' avansa, envers d' ell se mou, joyós lo rodeja y al seu darrera camina pressurós. Los pares, los fills y 'ls fills de sos fills acudeixen á solempnisar l' acte qu' avuy recordém, fixa nostra mirada en lo Salvador y fixo nostre enteniment en lo qu' ha de vindre després. Perque si la humana inconstancia condempnára, dintre de cinch dies, lo qu' avuy enlayra ab veus d' alegre *Hosanna*; si vá á confirmar la mort del Just la traidoría de llurs sentiments, també es veritat, qu' á les poques hores será gloriosament venjada

ENTRADA Á JERUSALEM.

de goig, esguintant rams d' olivera y de llorer pera encatifar los carrers per ahont ha de passarhi Jesús. Tot ofereix un grant y sorprendent espectacle, tot anuncia que la solemnitat es augusta. ¿D' ahont naix aqueix pler que aviat ha de mudarse en alegria pérvida, en profunda tristesa y en impropers insensats? Aleshores no s' escolta mes que soroll, tropell y 'l passar y traspasar de nombroses torbes com disputanse lo millor lloch pera veurer y contemplar y aplaudir al fill de David. ¿Qué vindrá després? ¿Quí respont de la constancia d'

relació al personatge august á qui avuy ab tan d' entussiasme s' enlayra y s' aplaudeix.

Tot se complirá de la manera textual en que está anunciat. Dintre de pochos dies lo Baró diví, que es lo Deu verdaer, revestit de humá ropatje, lo Just per excelencia al populacho, pera que 'l populacho innoble y sens' entranyes, l' insulti, 'l matrace y l' escarneixca ab sa cridoria esferehidora, qu' excedirá al entussiasme y regositj ab que' en lo dia d' avuy celebra y aplaudeix sa triomfat entrada á Jerusalem.

la causa del Ignocent. Primer, l' himne de gloria, després los impropers y la mort, y per últim, la resurrecció y la victoria més complerta.

Dertusensis.

Tortosa 7 de Abril 1900.

JESÚS Á L' HORT DE GETSEMANÍ

SANTA MARÍA MAGDALÉNA

CUADROS ORIENTALS

I

Minvava ja l' últim més dels Juheus. Era una matinada hermosa y clarejanta: trescavan per la vall y carrers de la ciutat de Naim nombroses colles de fadrinalla, totes elles ben acoblades y alegroyes, y endiumenjades á punt pera celebrar alguna gran diada. D' ací y d' allá ressonavan cants d' alegría, se sentían himnes melodiosos dels venerables llabis dels vells de Galiléa, y nins y donzelles en santa germanó y alegre bellugadissa semblavan retornar de mórt á vida á l' histórica ciutat de la Viuda de Naim. Tot era vida: y hasta 'l mateix Tabór, que á dos mil passes se aixecava com trono de la magestat de Deu, semblava que 'ls hi sonreya, com si enviés al poble de Galiléa la mes coral enhorabona per son entusiasme y deliri. ¿Qué hi ha á Naim?

II

Naim (1), sentada á la falda del Hermon altívol, com galana pastora que s' enmiralla en les cristallines aygües del riu Cisó y contempla á sos ulls lo castell de Magdala adormit pel remoréig del Tiberiades, á l' esquerra la mystica Sulém y á sa dreta la plana immensa d' Esdreton, s' alsa avuy riallera y triomfanta, arrosada per un sol de glória y sota 'l dosser d' aquell céll blavíssim de Galiléa com garrida donzella vestida de

(1) Victor Gebrart en sa «Tierra Santa» tom I, cap. I, «Galilea Baja» pág. 556, diu: «Siguiendo el camino de hacia el Norte no tardan en presentarse, entre la maleza y silvestres cardos, que cubren la ladera de un otero unido al Djebel-ed-Dahy (ó siga l' Hermon), una docena de ruinosas chozas... que componen la aldea de Naim.»

nuviatje. Ses cases, negroses unes y blanques les altres, coronades per les ennegrehides muralles que la voltan, arréu fuméjan y deixan sentir alegrívoles complantes com penyora del goig puríssim que sadolla les llars de sa encontrada..... Naim, te al seus braços al Redemptor del mon; per aixó está de festa.

En una de ses cases (1) de pedra picada ornada d' almenes y ayrosa cúpula, dintre d' una sala espayosa y ben encatifada está sentat l' Home-Deu, lo promés Messías. Recolsat á la taula á la fayssó antiga y sentat á un ganapé encatifat de porpra, conversava ab los convidats lo Salvador de les ánimes; quan de repente una matrona de pas nóbile y cós gentil, solta al vent sa cabellera crehuantne pels carrers y places de la ciuttat pujá al palau del rich Simó, y entrantse á la sala dels convidats y regalant per sos ulls dos rius de llágrimas se pará als peus del Bon Jesus callada y afligida (2). Aquélls ulls, robadors de tants de cors, no fan sinó plorar y arrosar amorosament los peus de Jesus: los besa, los aixuga ab sos cabells: los torna á besar, y traguentse un pom alabastrí de bálsam aromátich lo vessa sobre aquélls divínés plantes que sols feyan bé per tot allá hont passavan. Jesus com mitj distret seguía la conversa. Simó, mirant desirós á la Magdalena, sentía en lo fondo del seu cór una tempesta de pensaments calumniosos y temeraris que no 'l deixavan viurer. Je-

(1) «Quæ erat in civitate». Aixís interpreta aquéix llóch Corneli á Lápid: «Quæ verisimilius Toletis, Franciscus Lucas et alii opinantur civitatem hanc fuisse Naim...» Aixís opina també Salmerón, en sos comentaris «In Evangelia» tom. 4, part III, tract. XXIX, columna 2.ª, hont diu: «Tertio, si solum attendas, illa in Galilææ civitate, quæ dicitur Naim, etc.» Del mateix modo pénsan Jansens lo Brugense y 'ls Bol-landistes, etc...

(2) San Lluch Evangelista, cap. VII, desde 'l vers 37 hasta 40.

sús, que tot ho veyá, perque te 'l llibre de tots los córs obert á sos ulls, amorosament l' hi digué á Simó: «Voldria dirte un paréll de paraules.—Ab molt de gust, contestá 'l Fariseu.—Hi había dos homes endeutats, continuá Jesus, que debían l'un cinquanta denaris y 'l altre cinch cents. Compadescut d' ells lo seu amo 'ls hi perdoná 'ls déutes als dos. Are be: ¿quin del dos, te sémbra Simó, que estimava més al seu amo?—Senyor, sens dubte, que aquéll á qui perdoná mes dinérs.—Molt be, Simó; aixís es. Donchs bé: aquí tens aquésta donzella que desde que es arribada no ha deixat de regá 'ls meus peus ab ses llágrimas; tú ni una gota d' aygüa m' has donat pera rentármels, élla me 'ls ha aixugat ab sos propis cabélls; tu no m' has oferit ni una trista llenca de llí pera aixugarlos: élla no 's cansa de besarmels: tu ni m' has donat á rébrer l' óscul de pau: élla me 'ls ha arrosat ab bálsam aromátich; tu ni tan sols m' has ungit lo cap, com s' acostuma ab los convidats amichs.—Y ab ayre magestuós y diví, y obrint aquélls llabis pléns de benediccions, digué:—Yo t' asseguro Simo, que se li perdonaran sos molts pecats *quoniam dilexit multum*, perque també m' ha estimat molt. Y dirigintse á Magdalena diuli: «Te son perdonats tots los teus pecats, *remittuntur tibi peccata*.

S' adréssa aquélla ánima ardida, y engalanada ab la blanca vesta de la gracia y agullonada per la fiblada del amor diví, ix d' aquélla sala fet lo seu cor un céll; atravessa la gentada immensa que cercava 'l casal, y en alés del plér que la ubriagava, volant per aquélls costes del Hermon, desapareix com dolça visió per les planuries d' Esdreton.

III

Jerusalém, la gloriosa Jerusalém está avuy trista y fissosa en mitj de la cridada immensa y festiva que aixorda sos carrers y places. Enbolcallada per les tenebres de l' envéja que la empresonan, sémbra sentir ja sobre sa testa coronada 'l fatídich cástich que le amenassa, lo llamp exterminador de la justicia de Deu. Encare ressonan per ses valls y montanyes los echos d' «Hossanna»; més Ella dorm, no 's deixonda; millor, sembla temer espavordida algun terratrémol que l' ha de sotraquejar ab furia y ha de arrabasar de sol y arrel son Temple, sos palaus y ses muralles. ¡Pobre Jerusalem! Deixém-la enrera: y sortint per sa Porta Indiciaria (1) y deixant á les espalles la Probática Piscina, á la dreta 'l Temple de Salomo y á la esquerra l' Hort de Getsemaní se troba un caminet afrassat que baixa cap al Torrent de Cedró caragolantse per aquélla vall fonda ribetejada de sepulcres. Atravessa 'l camí 'l Torrent, mirant á sa esquerra part del mont Olivet y la vall citada, y retorsintse per aquélls olivets tendrals y ufanosos, contempla á sa dreta 'l sepulcre d' Absaló, més enllá la font de Gihó fresquivola y darrera d' ella la Piscina de Siloé y l' Hacéldama, ó camp de la sang, que havia de sagellar ab son crimen horrible 'l traydor Judas. Passa avant, més avant encare 'l camí hasta que para á una masía de rústiques y sensilles cases arraserades á la costa oriental del mateix Mont Olivet. ¿Heu vist alguna volta algun remat de cabres reposant á la fresca sombra dels alsinars?

(1) P. Aucler S. 3. Cartes géographique de Jerusalem.

Tal era, donchs, Bethania, eixa mystica é històrica masia dormint á l' ombra del Mont Olivet y ben recolsada á sa rabassa. Antes joyosa y alegre, y avuy trista y plorosa, no deixa sentir en son vehinat placévol una sola nota d' alegria. Bethania, redós flayrosíssim de María de Magdala, avuy se migra, avuy s' anyora: es que no veu en sos casals y sales á la flor de Magdala: es que no 's mira en los ulls de Jesús, en aquells ulls que donaren la vista á tants de cegos, en aquells ulls que ploraren sobre la tomba de Llátger. Enmantellada ab la foscor de la nit, sols deixa senti 'l xisclets de l' óliba entre les branques de sos alsinars, com trista complanta d' una ànima que plora la Passió de Jesús y la soletat de llurs cases. ¿Qué s' ha fet de l' hermosa arrependida? ¿Qué s' ha fet de Jesús?

IV

María de Magdala, com enamorada del Messias, *quoniam dilexit multum*, está pròp de Jesús, seguéix plorant y besa les petjades del Salvador del món, plóra á la vóra de son Deu y Senyor los desgavells de la Ciutat Santa. Companya inseparable de María de Nazareth, *quoniam dilexit multum*, se presenta ardida al costat de la Verge al Carrer d' Amargura pera consolá al Fill de Deu. Rés l' importa que la turba brétola la miri fólla, que brami de rabia, que la amenassi; com ferma róca per les ónes may vençuda, s' alsa inmóvil al costat de María, disposada á trepitjarho tot ans que ser malhagrahida al Auctor de sa existencia.—Puja 'l Calvari 'l Redemptor Santíssim, l' estenen sobre la Créu, l' alsan, lo clavan entre dos lladres: y quant en mitj d' aquélles tenebres espantoses retruny lo tró per la montanya, s' esquerden les roques, s' óbren les tombes y tothom fuig d' aquell lloch sagrat esferehit y plé d' horror, María de Magdala, com hermosa estàtua d' amor y penitencia s' aixeca entre la Verge y San Joan (1) al peu de la Creu Santa pera recullir les últimes bategades del Cór Santíssim de Jesús. Devallat de la Creu amorosament l' amortalla, y volant mes tart valenta á Jerusalem compra bálsams aromátichs pera ungirlo al cap-vespre y donarli honrosa y digna sepultura. Ab recansa 's retira del Sant Sepulcre, passa plorant tres dies hasta que 'l Diumenge al trénc de l' auba contempla (2) devant de sos ulls gloriós y triomfant al mes hermós d' tots los fills dels homes, á Cristo resucitat. Com missatjera (3) de la resurrecció de Deu vola á Sión á anunciarla 'ls Apóstols (4) y *quoniam dilexit multum*, arréu la predica sense temór de persecucions, ni martiris, hasta que el Senyor desde la montanya santa del Olivet, escambell de sa glorificació divina, volá ab sa propia virtut triomfant y magestuosós á les prades florides de la gloria. ¡Pobre Magdalena! ¿qué farà sense son Deu y Senyor?

V

Encare brunzian les pedres que martirisaren al primer mártir de Cristo San Esteve, quant s' aixecá á Jerusalem aquélla infernal turbonada de les persecucions que amenassava arrabassar de sol

(1) Sant Joan, cap. XIX, vers 25.

(2) Sant Joan, cap. XX, vers 14.

(3) » » » » 17.

(4) » » » » 18.

L' ENTERRO DE JESUCHIST

y arrel l' hermós plansó del cristianisme, que florit y xamós s' había arrelat á Judea y ab la sava de la doctrina pura creixia ufanós á la vista de tots los pobles.

Era una tarde trista y ennugolada: per un dels portals de la ciutat deicida caminava un venerable vell da cara acartronada y magestuososa, d' ulls modestos pero vius, com encesos per la guspira de la fe de Deu: era Joseph d' Arimatea. (1) Darrera d' ell seguian silenciosos y amanillats però alegres, María de Magdala, Marta, Llátger, Marcela, Celdoni, y molts d' altres cristians ab pas ayrós com qui va á la gloria. D' así y d' allá una gentada inmensa 'ls contemplava ab mirada sarcástica, descarregant sobre les pobres víctimes esperonats pel despit los dicteris que sa rabia y follia 'ls inspirava. Atravessaren la vall, doblaren la montanya, y se perderen allunyantse hasta que arribaren á la vóra del mar. Allí 'ls apilotan en una barca vella sense rems, timó ni veles, y 'ls llansan furiosos mar endins, deixantlos á la gola de la mort y envollats per ses enrevoltades ones. Surant la barqueta s' endinza y 's pert de la vista dels butxins; y com si la empenyés l' alé de Deu deixa enrera l' illa de Xipre, rellisca lleugera pel mar de Cándia, passa 'l cap de Matapá, solca 'l mar Jónich y 'l cap d' Espartivent, passa llisquívola 'l fré de Messina, y deixant á sa esquerra l' illa de Lipari y volant pel fré de Benifaci contempla triomfanta y riallera á sa dreta l' hermosa Nápol, com nayade que 's recolsa á la riba del mar. Vóla avant encare la barqueta, bressolada per les ones del Mediterrá, hasta trobarse devant de les illes Yeres, que com estól de nimfes eixian del mar pera saludarla y aconortarla en sos treballs y fatigues. D' aquí, afalagada per les aures d' aquell mar, vira cap á Marsella hont arriba (2) sencera y victoriosa, gobernada per l' impuls de Deu. Saltan á terra 'ls desterrats: y María de Magdala, l' hermosa arrependida, *quoniam dilexit multum*, predica atlética la fe de Cristo, converteix aquélla Provincia á Jesús; y després d' haver guanyat á mils de cors pel Rodemptor del mon, se retira á les

esquerdes y coves d' aquelles montanyes pera servir á son Deu y Senyor en la més aspra penitencia. Trenta anys (1) passá soterrada en aquélles boscuries sospirant sols pel cel y per la vista de Jesús, hasta que un dia, hermos y flayrosíssim, á la vista de Sant Maximí company del desterro, y Bisbe d' Aix se 'n pujá á la gloria acompanyada dels àngels, deixantnos á la terra les despulles de son cos, hasta avuy venerat per aquelles comarques y encontrades, y l' olor de ses virtuts que ha perfumat y perfuma encare á l' Iglesia Santa.

VI

¡Oh flor de Magdala, marcida en la juvenesa pel vent corsecador dels vicis y després rejuvenida per la alenada del amor diví! envia una mirada de misericordia sobre tantes de Magdalenes que 'n aquésta vall de llágrimes corren al pregón abism de negres desventures! Y si á n' aquésta terra meva, dolç bressol de ma infancia, sota aqueix cél puríssim n' hi hagués alguna aixalada ja per la flamarada brusenta de les passions diabòliques, retórna-la á la vida, y fes que si fou pariona teva en la juventut florida, sigui també en la edat madura exemplar de totes les virtuts evangélicas y estàtua viva de penitencia y edificació pera tantes d' ànimes perdudes com hi ha en aquesta vida mortal y dolorosa. Fes que 's revifi en natros l' esprit de la Fe, brolli á dojo de nostre cor l' esperança y volin nostres passos al camp del sacrifici y de la lluyta; que encare 'ns restan á dalt de la Gloria espays inmensos hont poderhi brillar, com estéls puríssims de l' Iglesia Santa, per eternitats perdurables.

Guillem.

Tortosa, Abril, 1900.

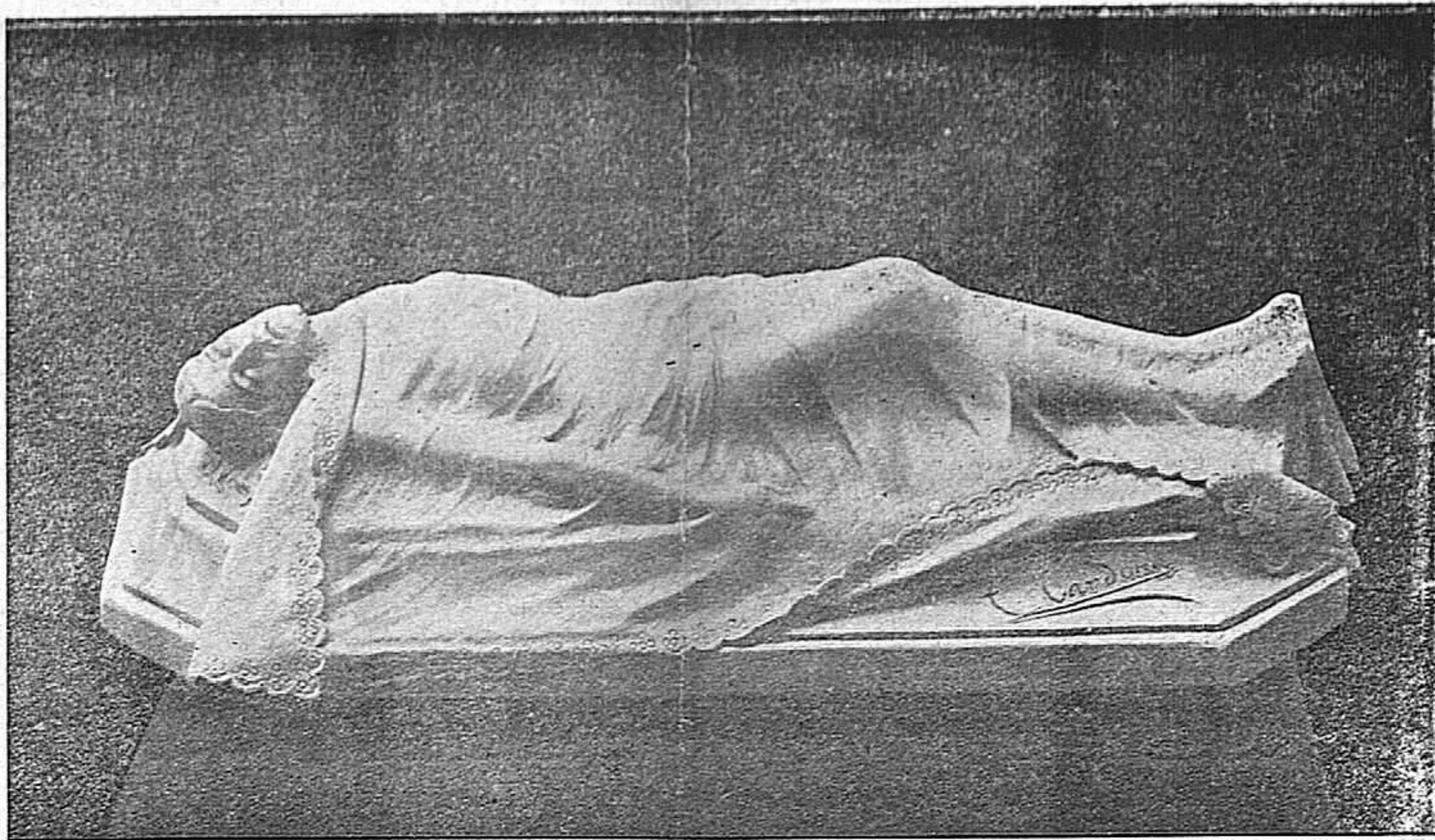
LA REDEMPCIO

Lo cim del Gólgota ofería un espectacle trist y aterrador. Cap soroll torbava la pau en sas encontrades, no s'

(1) A Lápide: «Ac triginta annos in deserto austeram in jugibus lacrymis, jejuniis et orationibus egit vitam.» Commentaria in Lucam, cap. III, v. 37. Item, Surio, dia 22 de Juliol. Item lo Petrarca: «Namque famem, frigus, durum quoque saxo cubile,—Dulcia fecit amor, spesque alta pectore fixa.»

(1) P. Ribadeneyra, Vida de Santa María Magdalena, vol. II, n.º 8. Lo mateix escrihuen los PP. Nieremberg y Garcia.

(2) PP. Ribadeneyra, Nieremberg y Garcia. Item, los Bol-landistes en l' historia de Santa Magdalena.

JESÚS EN SON SEPULCHRE.

(Del escultor Tomás Cardona)

escoltava res, ni 'l mormollejar de la font, ni 'l dols cantar de l' aucell; no brunzia ni 'l oratje entre el pollanch... ¡Per tot regnava 'l silenci! De sopte, tot lo montany del Calvari ressona ab lo soroll del martell... ¡Christ fou clavat en la creu! De prompte, 'l sol s' ennuvola, xiscla 'l vent pahorós, y allá lluny, molt lluny, se veu lo cel ensangrentat al pas de llamp y s' ou com l' espetech del tró retomba per aquelles fondalades.

La iniquitat dels juheus estava ja á son terme. La malehida sentència havia sigut cumplida fidelment....!

Tenint per fondo 'l cel y per basa la montanya, s' aixeca majestuosa, terrible é impotenta la Creu ahont está penjat y próxim á donar sa darrera alenada el qu' ha vingut al mon pera lliurarnos de la esclavitut del pecat. En l' afrentós pal está clavat de peus y mans; fa esforços, però tot sos moviments están paralisats; se revifa, però 'l fret lo contrau. Vol ovirar l' entorn seu y sa vista apareix humida, blanca, vidriosa; sos parprens están mullats, sas articulacions escmensen á doblegarse. La vida se ni vá, bada la boca, agonitza..... agonitza, si, però, mitj agonitzant, alsa sos ulls al cel, y abans de llansar son darrer sospir ab neguitosa veu exclama: *Eloi, Eloi lamma sabacthani.....*

Lo dia 's torna nit, lo mon s' embocalla ab mes negror que may aixorda 'l retruny del tró, s' apaguen los estels, moren los astres, s' amaga la celestia, brollen les torrenteres y udola 'l corb famolench. Desde 'ls penyals del Gòlgotha s' alsa un imponent torbellí que fa socar los arbres, cayent sobre Jerusalem y tota la Judea, que queda esparverada y tenebrosa.

Francesch Mestre y Noè.

Tortosa, Abril 1900.

A Jesus clavat á la Creu

SOSPIRS

Vos sou lo Clavellér,
Clavells les llagues santes:
¡Feliç qui os ha trobat!
¡Ditxós qui al cél Vos flayra!

Vos sou lo Llibre Sant
De cinch llétres sagrades;
Lo cór que Os sab llegir
Ni infèrn ni 'l món l' espantan.

Vos sou lo Lliri Blanch
De cinch fulles de nácar:
Aquí bréscan la mél
Aixams de córs que Os ayman.

Vos sou Salteri d' or
De sinch córdes de plata:

Qui Os sab sentir, Jesus,
Los pits de gél inflama.

Vos sou Cova d' amor,
Obérta per la llansa,
Per soplujar als fills
D' aquésta vall de llágrimes.

Vos sou lo zél diví
L' Eterna Font boscana,
Que eixint vóra Betlém
Brollá en lo «Mons Calvariæ»,
Per darne vida als mórts
y als vius mes pura sava,
Y á tots, la Caritat,
Pont d' or que al cél nos passa.

Guillem.

LA SANTA MISSIÓ

DELS XICHS Á

L' ARRABAL DEL JESÚS

Un d' aquells espectacles hermosíssims y afalagadors pera 'l cór de tot bon cristiá contemplarem lo Diumentje dia divuyt de Mars al Arrabal de Jesus. Després de quatre dies de missió que doná 'l R. P. Antón Vidal de la Compañia de Jesus á tots los xichs y xiques d' aquell religios vehinat ab una asistencia, segons testimonis de vista, verdaderament extraordinaria, puig concurrían de dos cuarts de déu del matí fins á les ónse uns sis-cents xichs y xiques desde 'ls cinchs anys als catórse, arrivá 'l Diumentje en que 's celebrá l' acabament de la missió ab la festa 'l dematí y á la tarde.

De matinadeta començáren á tritllejar les campanes cridant á les innocentes criatures, pera 'l Convit Eucaristich. A dós cuarts de sét sortí la missa de Comunió que la digué 'l Reverendíssim é Il-lustríssim Sr. Bisbe Rocamora. Plena de gom á gom l' Iglesia donava goix vórer aquell aixam d' àngels que esperavan lo dolcíssim moment de rébrer en son cór al Réy de réys y Senyor de céls y terra, ab tanta d' atenció y ordre, que verament semblava eixir per sos ulls y cares los sentiments hermosíssims que en eixos dies s' arrelaren al seu cór. Trescents xichs y xiques, com batalló garrut als ulls de Déu y dels àngels, anaren á rébrer la Sagrada Comunió, acompanyats molts d' ells de sos pares, y combregant entre tots unes setcentes ànimes. ¡Quin cuadro tan hermós pels bons cristians!

A la tarde á les dós s' organisá la gran processó. Arrenglerats tots los tabernacles al al altar sortiren de la manera següent: á devant hi anaven les xiques de la Beneficencia, acompanyant l' imatge del Bon Pastor: seguía lo Col-

legi de D.ª Agustina Rodriguez que portava l' Inmaculada: després venia lo Col-legi de D.ª Cinta Serrét ab lo penó de la Doctrina: á continuació 'l Col-legi de D.ª Carme Rossell qui passejava una hermosa imatge y *peana* de N.^a S.^a del Carme: enseguida les xiques de les monjes de la Consolació quines rodejaban á una gentil y piadosa estàtua de l' Inmaculada: á las de la Consolació seguían los xichs de la Beneficencia lluhint al fi una ben ayrosa bandera: á éixos seguía 'l Col-legi del Sr. Curto ab lo tabernacle del Bon Jesuset; rera d' ell venia el Sr. Mas ab la bandera de la Doctrina y per fi la Congregació de S. Juan Berchmans del Jesus coronada ab l' estàtua del seu Patró y rotllada per la Secció de Cultos, la cual secció acompanyava 'l mateix temps á la estàtua del Sagrat Cór de Jesus. Al bell punt de les tres acabava de sortir la processó, y á les quatre ja estava de tornada, després d' haber alegrat aquells carrers y places ab los cants dolcíssims de «Oh María», «Noche y día» y altres himnes religiosos. Molta de gent era la que contemplava aquélla munió d' angelets ben afilerats que verament commovían á tots los que 'ls miravan, pero crech que fou molt més gran la gentada que 'ls acompanyá dintre de l' iglesia á la renovació de les promeses del Sant Baptisme y al sermó.

¡Quin goix donava sentirlos contestar «Renunciém», quan lo R. Pare 'ls hi preguntava si renunciavan al dimoni, al mon y á ses pompes! Mes encare: prometeren que farían guerra á la blasfemia diguent «Alabat siga Deu» al sentir los renechs. ¡Ditxosos angelets! mols eran los que ploravan á la vista d' aqueix espectacle tan consolador.

S' acabá la funció á cosa d' un quart de sis ab l' himne «Firme la voz», eixint tota la gent admirada del bon resultat d' aquesta missió y santament complaguda: Que Deu Nostre Senyor fassi que s' arrelí la llevor de la divina paraula en sos tendres cors y que dongui en la edat jovensana 'ls fruits que sos Pares, Mestres y 'ls Ministres de Deu d' ells esperan! A tots dono la mes coral enhorabona.

Sala.

Tortosa, Abril, 1900.

SECCIÓ RELIGIOSA

SANTS DE LA SETMANA

Diumentje DE RAMS, dia 8, San Edesi.—Dilluns, 9, Santa María.—Dimats, 10, San Ezequiel.—Dimecres, 11, San Lleó lo Magno.—Dijous SANT, 12, San Juli.—Divendres SANT, 13, San Hermenegildo.—Disapte SANT, 14, San Pere Gonzalez Telm.

Imp. de E. Cantero, San Blay, 34, Tortosa.